



## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

#### วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

#### กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 330 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่าง ประชากรแบบแบ่งชั้นหลายชั้นตอนคือ สุ่มจังหวัดในแต่ละเขตการศึกษาและห้องที่การศึกษามาร้อยละ 25 แล้วสุ่มโรงเรียนในแต่ละจังหวัดและห้องที่การศึกษามาร้อยละ 10 ได้โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมด 22 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนในโรงเรียนที่สุ่มได้ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายชั้นละ 5 คน ได้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ระดับชั้นละ 110 คน

#### วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัยต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ ที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ การวัดความสามารถด้านการพูด และวิธีการสร้างแบบสอบ รวมทั้งศึกษาแบบเรียนภาษาอังกฤษและจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษในวิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ 011) ถึงภาษาอังกฤษ.6 (อ 016) ตามหลักสูตร พุทธศักราช 2521 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 1 ฉบับ โดยแบ่งแบบสอบออกเป็น 5 ตอนตามระดับชั้นเหตุการณ์การพูดของรีเบคกา เอ็ม วาเล็คและเรอเน เอ็ส ทิสสิก คือ ตอนที่ 1 ชั้นทักษะกลไก ตอนที่ 2 ชั้นความรู้ ตอนที่ 3 ชั้นถ่ายโอน ตอนที่ 4

ชั้นสื่อสาร และตอนที่ 5 ชั้นวิเคราะห์วิจารณ์ แล้วนำแบบสอบที่สร้างขึ้นนี้ให้อาจารย์  
ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องทาง  
ภาษา และหลักเกณฑ์การทดสอบ หลังจากปรับปรุงแล้วก็นำไปทดลองใช้ 2 ครั้งกับนักเรียน  
ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อหาลำความยากง่าย  
ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบ ซึ่งผลการทดลองใช้ครั้งที่ 1 ได้ข้อสอบ  
ที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 จำนวน 47 ข้อ และค่าอำนาจจำแนก 0.20  
ขึ้นไป จำนวน 63 ข้อ หลังจากปรับปรุงใหม่แล้วนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 ได้ข้อสอบที่มีค่า  
ความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 จำนวน 61 ข้อ และค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป  
จำนวน 64 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และ  
ค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไปไว้เป็นจำนวน 51 ข้อ แล้วนำไปหาลำความเที่ยงของแบบ  
สอบ ซึ่งได้ค่าของความเที่ยงเท่ากับ 0.96 แบบสอบฉบับนี้มีคะแนนเต็มคอนละ 20 คะแนน  
คะแนนรวมทั้งฉบับเท่ากับ 100 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที นำไปทดสอบด้วย  
การบันทึกเสียงกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่สุ่มไว้ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาตรวจให้คะแนน  
ไทยในตอนที่ 1 ให้คะแนนเป็น 2 ระดับ คือ 1-0 ในตอนที่ 2 และ 3 ให้คะแนนเป็น 3  
ระดับ คือ 2-1-0 โดยคำนึงถึงความหมายและความถูกต้องทางภาษา ส่วนในตอนที่ 4  
และ 5 ให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ 5 ประการคือ  
การออกเสียง ความคล่องแคล่ว คุณภาพในการสื่อสาร ความเข้าใจ และปริมาณที่สามารถ  
สื่อสารได้ หลังจากตรวจให้คะแนนแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติโดยหาค่ามัชฌิมเลข  
คณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

### สรุปผลการวิจัย

#### ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแต่ละระดับของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3  
มีค่าเรียงลำดับจากระดับที่ 1-5 ดังนี้

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงลำดับจาก  
มากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 16.00 8.95 3.68 2.59 และ 0.62

1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คำชี้แจงเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 16.52 11.87 6.50 4.72 และ 1.81

1.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คำชี้แจงเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 17.33 13.31 9.83 6.45 และ 2.97

2. คำชี้แจงเลขคณิตของคะแนนในแต่ละระดับเมื่อรวมทุกระดับชั้นแล้วมีค่าเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 16.62 11.37 6.67 4.58 และ 1.80

3. เมื่อพิจารณาความเกณฑ์ผู้วิจัยตั้งไว้คือ ถ้าคำชี้แจงเลขคณิตของคะแนนในระดับสูงเกิน 15 คะแนน ให้อ่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับนั้น พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไก โดยได้คำชี้แจงเลขคณิตเรียงลำดับดังนี้คือ 16.00 16.52 และ 17.33 และเมื่อรวมทุกระดับชั้นแล้วสรุปได้ว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 โดยได้คำชี้แจงเลขคณิตเท่ากับ 16.62

4. คำชี้แจงเลขคณิตของคะแนนรวมทั้งฉบับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีค่าเรียงลำดับดังนี้คือ 31.84 41.41 และ 49.88 และเมื่อรวมทุกระดับชั้นแล้วได้คำชี้แจงเลขคณิตเท่ากับ 41.04

#### อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยซึ่งพบว่า คำชี้แจงเลขคณิตจากการทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาทุกระดับชั้นจะเรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อยตามลำดับตั้งแต่ระดับที่ 1 ถึง 5 โดยได้คำชี้แจงเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไก และได้คำชี้แจงเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ สอดคล้องกับการจัดระดับพฤติกรรมการพูดตามที่ รีเบคคา เอ็ม วาเลตต์และ เรอเน เอ็ส ทิสสิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972: 153-158) ใ้แบ่งไว้เป็น 5 ชั้นจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มตั้งแต่การพูดเลียนแบบเสียง

ห้องจำค่า ประโยค ข้อความต่างๆ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย สามารถใช้คำศัพท์ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์อย่างเข้าใจ รวมทั้งสามารถสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ จนกระทั่งสามารถผูกแสดงความคิดเห็น ความต้องการ ความรู้สึก อย่างคล่องแคล่ว หายน้ำเสียงด้อยค่า และสำนวนที่เหมาะสมได้ อันเป็นลำดับขั้นที่ยากที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนได้คำมีขีดมีเลขคณิตในขั้นสุดท้ายน้อยมาก

2. จากผลการวิจัยพบว่าคำมีขีดมีเลขคณิตของคะแนนในแต่ละระดับและของแบบสอบทั้งฉบับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 นั้นมีค่าเรียงลำดับกันตามระดับชั้น โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คำมีขีดมีเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คำมีขีดมีเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักเรียนแต่ละชั้นจะมีพัฒนาการในการพูดสูงชันตามระดับชั้น ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของทรงพรพรหม มณีวรรณ (2521:71) ที่พบว่าผู้เรียนในระดับสูงกว่าจะมีสมรรถนะทางทักษะภาษาสูงกว่าผู้เรียนในระดับต่ำกว่าลงไปตามลำดับ

3. จากการนำผลวิจัยไปเทียบตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ว่า ถ้านักเรียนได้คำมีขีดมีเลขคณิตตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไปในระดับใด แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับนั้น ผลปรากฏว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับขั้นทักษะกลไก โดยได้คำมีขีดมีเลขคณิตเท่ากับ 16.62 ซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมการพูดตามการจัดระดับของรีเบลกา เอ็ม วาเล็ค และเรอเน เอ็ส คิสสิกไทแบงไว และจากคะแนนรวมทั้งฉบับปรากฏว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้คำมีขีดมีเลขคณิตเท่ากับ 41.04 แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยต่างๆทั้งในและต่างประเทศที่ว่า การเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังเช่นคาลิล อิชซา บาร์ฮูม (Khalil Issa Barhoum 1986:3703-A) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในประเทศจอร์แดนพบว่า นักเรียนระดับมัศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่อ่อนมากร้อยวันหนึ่ง สัททิคม (2529:99) พบว่าทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยนั้นไม่ดีเท่าที่ควรเพราะขาดการฝึกและนักเรียนไม่กล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็น

ของศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522:74-76) ที่พบว่าปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การ  
เรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรคือ นักเรียนไม่ได้รับการสอน  
ให้ฝึกทักษะการฟัง-พูดอย่างเพียงพอ ทั้งนี้เพราะครูและนักเรียนต่างประสบปัญหาเดียวกัน  
คือ ขาดความมั่นใจในตัวเอง ไม่กล้าแสดงออก โดยเฉพาะในการพูด ทั้งนี้อลัน เมท์-  
ฟอร์ด (Alan Mountford 1986:3) ยังพบว่าปัญหาหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอน  
ภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จ เป็นเพราะครูไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย  
ในการสอนถึง 90% ของเวลาเรียน ครูขาดความรู้ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ จึง  
มีผลทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการโต้ฟัง เพราะถ้าครูใช้ภาษา  
อังกฤษในห้องเรียนมากขนาดนั้น จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้มาก (ศุภพร สุขชื่น  
2529:53) เพราะการฟังกับการพูดมักเกิดควบคู่กันเสมอ (Marion Geddes 1981:78)  
และในการพูดถ้าไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูดก็ไม่สามารถจะโต้ตอบได้ (Donn Byrne  
1986:8-9) นอกจากนี้จุฬารัตน์ ชาวไชย (2528:51-56) ยังพบว่าผู้ที่มีความสามารถ  
ในการฟังคำ จะมีความสามารถในการพูดคำด้วย ทั้งนี้การที่นักเรียนมีความสามารถในการ  
การพูดคำจึงอาจเป็นเพราะนักเรียนมีความสามารถในการฟังคำ (เขาวลัทธิ ศักดิ์ศรี  
2525:54-57)

อุปสรรคอื่นๆที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดคำมากเนื่องจากจำนวน  
นักเรียนมากเกินไปในชั้นหนึ่งๆ ทำให้ครูไม่สามารถดูแลทั่วถึง (Charles Webbs  
Stansfields Jr.1973:1938-A) และสไตล์สโนปกรณประกอบการสอนไม่เพียงพอ  
(วิจิณทร วิจิณทัยศิลป์ 2529:143-149) เพราะอุปกรณ์การสอนมีส่วนช่วยให้การเรียน  
การสอนภาษาได้ผลดี (Parvin Rabie 1979:3095-A) อนึ่งจากการวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้  
ทดสอบภาษาอังกฤษโดยให้นักเรียนได้พูดบันทึกเสียงนี้ เป็นสิ่งที่นักเรียนไม่คุ้นเคยนัก  
เพราะการสอบโดยทั่วไปมักจะให้นักเรียนสอบด้วยการอ่านและการเขียนมากกว่า ถึงแม้  
จะมีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดทักษะการพูดของนักเรียนก็ตาม เนื่องจากมีความยุ่งยากมากหากจะ  
ทดสอบกับนักเรียนจำนวนมากๆ ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในการ  
วิจัยครั้งนี้ให้ความสนใจและมีความตั้งใจในการพูด แต่ผลที่ปรากฏนั้นยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ  
ซึ่งถ้าหากได้รับการฝึกฝนและมีการวัดผลทางการพูดโดยให้นักเรียนได้พูดจริงๆอย่าง  
สม่ำเสมอ ก็จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น ดังที่ตีบบลิ

ฟรีแมน ทเวดเดล (W. Freeman Twaddell 1968:27) ได้กล่าวว่า "ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน นักเรียนต้องใช้เวลาในการฝึกอันยาวนาน และต้องได้รับการแก้ไขอย่างสม่ำเสมอ"

#### ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะความคิดเห็นดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. ความสามารถของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับต่ำมาก ผู้บริหารควรให้การส่งเสริมการเรียนการสอนทักษะนี้ โดยการจัดหาผู้สอนที่มีประสิทธิภาพ จัดหาอุปกรณ์ประกอบการสอนทักษะการพูดให้พอเพียง

2. ควรส่งเสริมให้ผู้สอนได้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถในทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพ โดยให้เข้ารับการอบรมหรือจัดกิจกรรมที่ช่วยเพิ่มพูนทักษะทางภาษาอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. ครูควรใส่ใจในการหาความรู้และฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของคนอยู่เสมอ

2. ครูควรใช้ภาษาอังกฤษในการสอนให้มากที่สุด และควรเน้นทักษะการพูดให้มากขึ้น

3. ฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษสนทนาโต้ตอบกับครูผู้สอนหรือเจ้าของภาษา จัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรฝึกให้นักเรียนได้พูดกับครูหรือเพื่อนในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดความคุ้นเคย และสามารถนำไปใช้ได้จริง

4. ครูควรทดสอบทักษะการพูดด้วยการให้นักเรียนได้พูดจริงๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการในทักษะการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สร้างแบบเรียน

1. ควรจัดเนื้อหาที่เหมาะสมในการเรียนการสอนทักษะการพูด โดยจัดให้มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงมากขึ้น
2. ควรมีคู่มือ อุปกรณ์ หรือเสนอแนะกิจกรรมประกอบแบบเรียนที่ช่วยเพิ่มพูนทักษะการพูดด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนทักษะการพูดในระดับมัธยมศึกษา หรือระดับอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในลักษณะต่างๆ เช่น นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนเอกชน สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เพศ เป็นต้น